Andrew Miller (1810-1883)

Provenind din satul Kilmaurs Ayrshire (Scoţia), Andrew Miller s-a născut la 27 ianuarie 1810. De tânăr a intrat la firma Smiss Anderson et company, în Glassgow, pe care mai târziu a şi preluat-o. Aceasta a devenit ulterior Miller Sohn et Torrance. Fiul său, Thomas B. Miller, de asemenea un slujitor al Domnului, a fost cel care avea să preia conducerea firmei.

In timp ce reprezenta firma sa, Andrew Miller era predicator profan al unei comunităţi baptiste din Londra, pentru care construise el însuşi capela. Dar aproape jumătate din timpul său era preocupat cu altceva decât cu predicarea în capela sa din Londra şi anume ajuta la lucrările de evanghelizare din diferite localităţi.

După cum relata el însuşi, Andrew Miller a fost invitat în acest timp de un credincios să participe la o oră biblică care se desfăşura în fiecare săptămână în casa acestuia. A primit invitaţia, dar, fiind complet străin de felul cum se desfăşurau astfel de adunări, a mers acolo în costum de seară şi, spre mirarea sa, a constatat că era singurul musafir îmbrăcat astfel. S-a servit întâi o gustare în sala de mese, după care, în sufragerie, a avut loc cercetarea Cuvântului: întâi rugăciune, apoi citirea unui capitol din Sfânta Scriptură, urmată de o discuţie vie în care se explicau adevărurile Bibliei.

Descoperind că toate aceste adevăruri îi erau încă străine, Andrew Miller nu s-a mai gândit cum să arate mai bine îmbrăcat, ci a hotărât să participe şi la următoarea oră biblică, dacă gazda l-ar fi invitat din nou. Aşa a şi fost, astfel că, în timp ce frecventa săptămână după săptămână aceste ore, învăţa tot mai mult adevărul minunat al lui Dumnezeu, marile Lui hotărâri şi înţelegea tot mai mult dragostea şi harul divin în lucrarea de mântuire. Astfel a ajuns ca într-o duminică a anului 1852 (sau 1853) să transmită comunităţii din care facea parte că nu mai poate fi predicator. începând cu prima săptămână ce avea să urmeze voia să se adune numai împreună cu aceia care căutau să adeverească şi să recunoască temeiul Bibliei, în strângerile în Numele Domnului Isus. Cea mai mare parte din comunitatea din care făcea parte au hotărât în următoarea duminică să se adune dc acum pe temeiul unităţii trupului Domnului Hristos, în separate dc ce este rău. Din acel moment, Andrew Miller începea să ocupe un loc din ce în ce mai preţuit între fraţii cu care avea să fie de atunci în părtăşie.

Era un evanghelist cu o inimă plină de dragoste faţă de cei pierduţi şi un instrument spre întoarcerea la Dumnezeu a multor oameni, tineri şi vârstnici. De cele mai multe ori când vestea Evanghelia, lacrimile îi brăzdau obrajii, mai cu seamă când vorbea despre dragostea Domnului Isus şi când voia să trezească conştiinţa ascultătorilor săi. Era foarte necăjit văzând cât de puţin interes pentru Evanghelie era în multe adunări pe care le vizita.Vorbitor deosebit de talentat, Andrew Miller îi captiva atât de mult pe ascultătorii săi, încât aceştia puteau să-i asculte conferinţele timp îndelungat fară să obosească. Din acest motiv el s-a numărat printre cei mai dotaţi presbiteri.

A fost un prieten apropiat al lui C.H.Mackintosh cu care, începând din 1858, a editat cotidianul lunar „Things New and Old” (Lucruri noi şi vechi). În acest periodic, care a constituit o sursă de binecuvântare pentru mulţi oameni, i se prezenta celui credincios adevărul simplu şi clar şi în acelaşi timp într-un fel plin de dragoste. Lui îi datorăm recunoştinţa pentru aceea de a-l încuraja pe C.H.Mackintosh să-şi aştearnă în scris gândurile asupra celor cinci cărţi ale lui Moise, el însuşi scriindu-i un cuvânt de introducere la acestea şi finanţându-le în mare parte tipărirea.

Cea mai cunoscută scriere a lui Andrew Miller este „Istoria Bisericii”, lucrare în trei volume, care a fost tipărită în limba germană în anul 1888. A mai scris o lucrare sintetică despre începutul, evoluţia şi mărturia aşa-numiţilor „fraţi” şi, de asemenea, îi sunt cunoscute scrierile: „Gânduri privind Cântarea Cântărilor” şi „Gânduri privind Psalmii 84 şi 23″.

Andrew Miller a fost un prieten apropiat şi al lui John Nelson Darby. Când acesta se afla deja pe patul de moarte, se interesa zilnic de starea sănătăţii prietenului său Andrew Miller, care era bolnav grav în Bournemouth. După plecarea lui J.N.Darby, aproximativ un an mai târziu, pe 8 mai 1883, avea să plece la Domnul şi Andrew Miller. Lucrase mult pentru Domnul, şi, la sfârşitul vieţii lui pământeşti, a trebuit şi să sufere mult. Când, la capătul drumului său, a privit încă o dată, din prezent, spre trecut şi spre viitor, a rostit cu convingere, din adâncul sufletului, cuvinte impunătoare:

„Nimic nu are valoare decât singur Hristos!”